

39è JOCS FLORALS de Sant Boi 2026

(Narrativa)

SOLS BUSCO LA FELICITAT

Hi havia una vegada una nena que es deia Martina que desgraciadament li feien bullying. Ella estava sola, al pati no tenia a ningú que li fes companyia, als treballs en grup ningú volia anar amb ella i a les excursions mai tenia parella .

Els matins no volia anar a l'escola per culpa d'aquell grupet de nenes, hi havia vegades que enganyava als seus pares dient que estava malalta.

Un dia de camí a l'escola una d'aquelles nenes que li feien la vida impossible va passar per davant seu i li va fer la traveta. La Martina va caure i va plorar desconsoladament:

-Bua, bua!-

La nena va riure, i ningú que passés per allà li va ajudar a aixecar-se.

Va començar a sagnar-li tot el braç, i inclús no podia moure bé el canell. Llavors va haver de trucar als seus pares i la van portar al metge.

A l'escola aquelles nenes que es deien Gala, Abril i Iris l'estaven esperant, però van veure que no arribava.

Va passar una hora i va aparèixer amb el braç enguixat, les nenes van començar a riure's d'ella i tothom quan les van mirar van riure també.

La Martina plorant va anar-se al lavabo i va tancar-se amb pestell.

Els nens i nenes van seguir rient-se d'ella i van començar a dir:

-Ploranera!-

-Nadó!-

-Sols saps plorar o que!-

La Martina no va tenir la valentia de explicar-li-ho a un professor o professora. Estava tranquil·la allà al lavabo, quan de cop i volta van picar a la porta:

-Toc, toc.-

Ella no volia sortir, es pensava que era La Gala, l'Abril o l'Iris, es va armar de valor i va sortir, sols era un nen de sisè que volia entrar al lavabo.

La Martina va córrer cap a la seva classe. Quan va arribar no hi havia ningú, només un cartell que posava: Martina fora!!!

Ella va sortir de la classe i va veure que tots estaven units al passadís. Tota la seva classe se la va quedar mirant i van riure.

Quan havia arribat l'hora de la sortida, la Gala es la va quedar mirant, la Martina va ser ràpida i va veure que la seva mare ja havia arribat, llavors va córrer fins a ella.

39è JOCS FLORALS de Sant Boi 2026

(Narrativa)

-Com t'ha anat el dia, estàs millor del braç?-Va preguntar la mare.

-Estic bé, m'ho ha fet sense voler.-Va contestar la Martina.

Quan va arribar a casa, es va tancar a l'habitació, va apujar-se al llit i va començar a plorar. Van passar dues hores i es va escoltar:

-Martina a sopar!-Va cridar la seva mare.

la Martina va anar a sopar.

-No em ve de gust, no tinc gana.-Va dir la Martina.

-Està bé t'acompanyo al llit.-va dir la mare.

Al dia següent no va anar a l'escola, passat tampoc i l'altre tampoc. La seva mare la va notar estranya i va entrar a la seva habitació.

-Martina que estàs bé?-va dir-li la mare.

-No, és que a l'escola em fan bullying.-Va dir la Martina entre llàgrimes.

-I per què no m'ho has dit?-Va preguntar la mare.

-Perquè em feia por.-Va contestar-li la Martina.

-Aquestes coses quan passen les has de explicar-li a algú- va dir la mare fent-li una abraçada.

-Està bé, tot el que em passi, t'ho explicaré.-Va dir la Martina millor.

I així va ser des de aquell dia la Martina li explicava tot a la seva mare i al seu pare. Ara cada matí anava a l'escola quan anava a l'escola es sentia més segura perquè sabia que a l'hora de la sortida s'ho diria tot als seus pares.

Els pares de la Martina van parlar amb els professors i el director. El director va donar una lliçó a la Gala, l'Abril i l'Iris, i ara la resta de companys, defensaven a la Martina quan la Gala, l'Abril i l'Iris s'apropaven.

Ara aquell grupet de nenes ja no era tan important i es sentien soles. Llavors van apropar-se a la Martina i li van demanar perdó, i li van preguntar com es sentia ella, i la Martina va contestar:

-Jo em sentia molt malament i sempre intentava trobar la felicitat, però em vaig adonar que la verdadera felicitat és la meua i si la resta no em valoren dona igual perquè primer m'he de valorar jo.-

Des de aquell dia tothom era amic de tothom i a tots i totes es respectaven.